

Bilag 9.

ASGER G. BERNING

Advokat

Under Folketingets behandling i 1966 af lovforslaget om rentesikring protesterede jeg ved skrivelse af 24. januar 1966 forgæves mod, at dette forslag blev ført ud i livet, uden at der blev givet tilsvarende rentesikring til det statsstøttede private boligbyggeri.

Jeg protesterede dengang mod, at man ved et boligforlig, der havde til formål at søge at skabe ens huslejeniveauer for lejligheder af ens kvalitet, indledte en normalisering af hele boligproblemet med at vedtage en lov, der skabte forskellig husleje for ens lejligheder, opført på samme tidspunkt, på samme sted, og med samme statskontrol.

Der er nu forløbet mere end 4 år, siden loven om rentesikring trådte i kraft, og jeg finder det naturligt at gøre opmærksom på, hvorledes situationen har udviklet sig og fremover kan forventes at udvikle sig vedrørende statsstøttet privat boligbyggeri set i relation til socialt boligbyggeri.

Indledningsvis vil jeg gerne bemærke, at jeg har det boligpolitiske ønske, at der skal svares samme husleje for samme bolig til samme familie med samme indtægt.

Ingen vil formentlig kunne kritisere denne målsætning.

Jeg ser ikke rettere, end at Folketinget ikke i tilstrækkelig grad har haft denne målsætning for øje, da man vedtog reglerne om, at rentesikring kun skulle være gældende for det sociale boligbyggeri.

Baggrunden for en forskelsbehandling synes i hvert tilfælde vanskelig at øjne.

Socialt Boligbyggeri er i virkeligheden stat og kommune, der bygger med sociale boligforetagender som byggende organer, og stats og kommunes indsats som bygherrer indskrænker sig til en garanti med en deraf følgende risiko.

Statsstøttet privat boligbyggeri opføres af private bygherrer, der mod opnåelse af en væsentlig mindre stats- og kommunegaranti og med kontante investeringer bærer den yderste risiko for udlejningen.

Den i omfang mindre stats- og kommunegaranti gives på betingelse af, at den private bygherre lader projekt, anskaffelsesudgifter og driftsudgifter kontrollere af de garantierende myndigheder på samme måde som det sociale byggeri, fraskriver sig enhver form for konjunkturgæst og kun opbeholder en sædvanlig rente af den investerede kapital.

Der ses ikke at være en sådan forskel i de to finansieringsformer, at det begrundes særlige subsidier til det sociale boligbyggeri i modsætning til det statsstøttede private boligbyggeri.

En forskelsbehandling kan kun begrundes, såfremt der er tale om byggeri for forskellige befolkningsgrupper.

Dette er imidlertid ikke tilfældet, og jeg skal tillade mig at henvise til vedlagte fortegnelse, hvor jeg redegør for en undersøgelse, jeg har foretaget vedrørende, hvem der er lejere i tre ens boligbyggerier opført i Espergærde og Helsingør med LARSEN & NIELSEN CONSTRUCTOR A/S L&N-bo type og fuldført i 1966/67.

Bebyggelserne indeholder en jævn fordeling af følgende lejlighedstyper:

- 2 værelser og 2 kamre
- 2 værelser og 1 kammer
- 2 værelser
- 1 værelse med alkove

med hovedvægten lagt på de egentlige familiebøliger.

Bebyggelserne består af:

- I. Parkbebyggelsen, HOVPARKEN opført af det sociale BOLIGSELSKABET